

רע"פ 8516/13 - שלמה דן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8516/13

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקש: שלמה דן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' אליקים) מתאריך 02.12.2013 בתיק עפ"א 47567-04-13
בסול) ב-ת.פ 90515172, במסגרתו הורשע המבקש בעבירה של חנית רכב על מדרכה, בניגוד לאמור בסעיף 6(ד) לחוק העזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ה-1985 (להלן: חוק העזר) והושת עליו קנס בגובה 500 ש"ח.

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה מתאריך 02.12.2013 בתיק עפ"א 47567-04-13 (כב' השופט א' אליקים), שבגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק-דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כב' השופטת ג' בסול) ב-ת.פ 90515172, במסגרתו הורשע המבקש בעבירה של חנית רכב על מדרכה, בניגוד לאמור בסעיף 6(ד) לחוק העזר לחיפה (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ה-1985 (להלן: חוק העזר) והושת עליו קנס בגובה 500 ש"ח.

להלן יובאו בקצרה הנתונים הדרושים להכרעה במכלול.

תמצית העובדות וההליכים הקודמים

2. למבקש ניתנה הודעת קנס בגין חניית רכבו במקום אסור, ולאחר שביקש להישפט נערך דיון בעניינו בבית

עמוד 1

המשפט הנכבד לעניינים מקומיים בחיפה. כנגד המבקש נטען כי בתאריך 07.08.2010 הוא החנה את רכבו על מדרכה, ברחוב יוחאי בן נון בחיפה, במקום אשר לא נקבע כאזור חניה מוסדר, תוך שרכבו חוסם את המעבר להולכי רגל במקום.

3. בתאריך 03.04.2013 הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד את המבקש בעבירה של חניית רכב על מדרכה, וזאת לאחר שהכריע כי המשטח המרוצף והמוגבה שעליו החנה המבקש את רכבו - מהווה "מדרכה", כהגדרתה בחוק העזר, ולא "אי תנועה" כטענתו של המבקש (אשר החניה עליו מהווה, לשיטת המבקש, עבירה לפי תקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), שסמכויות האכיפה לגביה מסורה, ככלל, למשטרה ולא לרשות המקומית, וגם הקנס המירבי בגינה נמצא במדרג נמוך יותר ועומד על 250 ש"ח).

בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד ביסס קביעה זו על ההגדרה של "מדרכה" בסעיף ההגדרות של חוק העזר, שם מתוארת "מדרכה" באופן הבא: "מקום המשמש למעבר הולכי רגל, בין שהוא מרוצף ובין שאינו מרוצף, או שהוא סלול". בהקשר זה קבע בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד כי השטח בו המבקש החנה את רכבו (בתחומי שטח מגרש חניה הצמוד לכביש) - משמש למעבר של הולכי רגל ואף נועד להגנה על הולכי הרגל מפני המכוניות הנעות בשטח מגרש החנייה.

4. המבקש הגיש ערעור על פסק הדין הנ"ל. ערעורו נדחה. בפסק-דינו אימץ בית המשפט המחוזי הנכבד את פסק-דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד, על כל חלקיו, ומכאן הבקשה שלפני.

טענות המבקש בבקשה

5. המבקש סבור כי קביעותיהן של הערכאות הקודמות מעוררות חוסר בהירות ביחס לפרשנותה של חקיקת עזר עירונית (ובפרט חוק העזר העירוני המדובר), בכל הנוגע למשמעות שיקבלו מונחים שונים בגדריה. מעבר לכך, המבקש סבור כי נוכח הפרשנות שניתנה בפסקי-הדין למונח "מדרכה" - תהא לרשויות מקומיות סמכות בלתי-מבוקרת להטיל קנסות בגין חניה בכל מקום מרוצף, שאיננו מהווה חניה מוסדרת (בהקשר זה המבקש מציין כי רק לאחר המועד שבו ניתנה לו הודעת הקנס - קיבלה עיריית חיפה היתר לרשום הודעות קנס גם בגין רכבים שהועמדו על אי-תנועה - סמכות, אשר לטענת המבקש היתה שמורה, כאמור, רק למשטרה עד לאותה העת).

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובחומר שצורף לה, כמו גם בתגובת המשיבה - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות, שכן היא איננה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית החורגת מעניינם של הצדדים הישירים להליך, המצדיקה הענקת רשות ערעור ב-"גלגול שלישי" (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) ואף לא נראה כי נגרם פה למבקש עיוות דין, כמשמעו בפסיקה.

7. המבקש מנסה, אמנם, לשוות לבקשתו אופי עקרוני - ואולם פסק-דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד, אשר אושר גם על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד, התבסס על קביעה עובדתית, תוך יישום של הוראה מסוימת וברורה בחוק העזר. לפיכך לא קמה בענייננו עילה להתערבות בפסקי-הדין הקודמים באמצעות מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". הסעיף הרלבנטי בחוק העזר מגדיר, כאמור, מדרכה כ: "מקום המשמש למעבר הולכי רגל, בין שהוא מרוצף ובין שאינו מרוצף, או שהוא סלול". בית המשפט לעניינים מקומיים בחן איפוא, בצדק, אם האזור המוגבה, שעליו החנה המבקש את רכבו, משמש למעבר הולכי רגל, והגיע למסקנה שתנאי זה מתקיים. בית המשפט המחוזי הנכבד לא ראה לשנות קביעה זו, ואף אני, כאמור, לא רואה מקום להתערבות בה.

בהקשר זה יש לציין כי האזור עליו החנה המבקש את רכבו - מסומן, אמנם, בתרשימי העירייה כ"אי-תנועה", ורישום זה אכן יכול לשמש כנתון נוסף במסגרת הנתונים שהיה על בית המשפט לעניינים מקומיים הנכבד להביא בחשבון טרם ההחלטה בשאלת סיווג האזור המוגבה, עליו חנה המבקש. עם זאת אין בדבר כדי להכריע בצורה מוחלטת בשאלה שהתעוררה במשפט, וממילא אין בעובדה ש"אי תנועה" נחשב כאחת החלופות של "שטח הפרדה", כהגדרתו בתקנות התעבורה - כדי להשפיע על פרשנות המונח "מדרכה" בחוק העזר. הדבר נובע הן מהטעם הכללי, עליו עמד בית משפט המחוזי הנכבד, שלפיו יש לעיתים הגדרות שאינן "תואמות" במקורות חקיקה שונים (וכל הגדרה יפה לחיקוק בו היא מופיעה), והן מהנימוק שבתקנות התעבורה נדרש ש"שטח הפרדה" - "יחלק את הדרך לאורכה", וברי כי מצב זה איננו מתקיים במקרה שלפנינו.

8. נוכח כל האמור לעיל - אין בהשגותיו של המבקש כדי להצדיק מתן רשות ערעור לדיון ב"גלגול שלישי" ולפיכך בקשת רשות הערעור - נדחית. יחד עם זאת אבהיר כי אף שלא הוצא למבקש צו לעיכוב ביצוע תשלום הקנס שהושת עליו, הרי שראוי בנסיבות שהמבקש ישלם את הקנס בשיעורו המקורי (סך של 500 ש"ח) - וככל שנצברו לחובתו קנסות פיגורים, הם יבוטלו.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ד (17.8.2014).

ש ו פ ט